

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 675/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Scania Finance Slovak Republic s. r. o.**, Diaľničná cesta 4570/2A, Senec, zastúpenej CEE Attorneys Lišiak Martinák s. r. o., Štefánikova 41, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 2T/83/2021-2459 z 23. augusta 2022 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tos/132/2022(4Tos) z 24. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu č. k. 2T/83/2021-2459 z 23. augusta 2022 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/132/2022(4Tos) z 24. novembra 2022. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznanie trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola vlastníčkou vozidla zn. Scania R450, EČV: BT-800AS (ďalej len „vozidlo“), ktoré mala na základe leasingovej zmluvy prenajaté obchodná spoločnosť [REDACTED]. Počas trvania nájomného vzťahu bolo vozidlo zaistené Kriminálnym úradom finančnej správy, pobočkou Prešov pre účely trestného konania vedeného pod ČVS: KÚFS-10/7082-V-2021. Sťažovateľka viackrát žiadala o vrátenie vozidla, pričom v odpovedi na jednu zo žiadostí jej bolo oznámené, že vozidlo môže byť zhabané, keďže existovalo podozrenie, že bolo použité pri páchaní trestnej činnosti.

3. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 2T/83/2021-2079 z 5. augusta 2021 okrem iného tak, že podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona vozidlo zhabal. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka z pozície zúčastnenej osoby sťažnosť, na ktorej podklade krajský súd uznesením sp. zn. 4To/45/2022 z 12. mája 2022 podľa § 321 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v príslušnom výroku a s poukazom na § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Po vrátení veci okresný súd napadnutým uznesením podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona rozhodol o zhabaní vozidla. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Všeobecné súdy sa nedostatočne zaoberali jednotlivými aspektmi sťažovateľkinho prípadu, neúplne zistili skutkový stav veci, nedostatočne vyhodnotili dôkazy a nevykonali test proporcionality. Napadnuté uznesenia sú nedostatočne odôvodnené.

b) Pokiaľ ide o nedostatky vysporiadania sa so sťažovateľkinou argumentáciou, všeobecné súdy opreli svoje závery o výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] a nevyrovnali sa s tvrdením sťažovateľky ako zúčastnenej osoby, podľa ktorej vozidlo nebolo určené na spáchanie trestného činu a existujú dôvodné pochybnosti o tom, či bolo použité na spáchanie trestného činu (vo vozidle sa nenašli ilegálne tabakové výrobky či tabak). Na prepravu nákladu slúži jedine náves, ktorý je samostatnou vecou a ktorý sa nenachádzal vo vlastníctve sťažovateľky.

c) Zásahy do základných práv a slobôd musia byť primerané sledovanému cieľu, pričom nesmú ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, pričom uvádza, že všeobecné súdy vychádzali iba zo znenia zákonnej úpravy bez vykonania testu proporcionality na ústavno-právnej úrovni.

6. Už uvedené dôvody sťažovateľka podrobnejšie odôvodňuje jednotlivými parciálnymi námietkami uvádzanými v ústavnej sťažnosti. Bez potreby komplexného prebratia parciálnej sťažnostnej argumentácie do odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uisťuje sťažovateľku, že sa pred jeho vydaním dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti, ako aj so všetkými jej prílohami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky podľa ústavy a práv sťažovateľky podľa dohovoru a dodatkového protokolu uvedených v bode 1 tohto rozhodnutia napadnutými uzneseniami.

8. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorených čl. 20 a čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Uvedenie práva obsiahnutého v čl. 17 Charty základných práv Európskej

únie v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022).

9. Rovnako neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľka v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť aj s postupom predchádzajúcim vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj s rozsudkom okresného súdu č. k. 2T/83/2021-2079 a uznesením krajského súdu sp. zn. 4To/45/2022. Sťažovateľka však v petite ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, uviedla, že ňou označené základné práva a slobody mali byť porušené len napadnutými uzneseniami. Ústavný súd sa ústavnou sťažnosťou môže zaoberať len v rozsahu vymedzenom v jej petite, a preto nebude reflektovať námietky presahujúceho jeho rámec.

10. Sťažovateľka napokon v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ústavy. Napriek tomu, že sťažovateľka v petite výslovne nekonkretizuje, porušenie ktorých zo základných práv obsiahnutých v čl. 20 a čl. 46 ústavy namieta, z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že má na mysli porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu:

11. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. I. ÚS 107/2019, II. ÚS 13/01, IV. ÚS 271/2022).

12. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok jeho právomoci. Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v prvostupňovom rozhodovaní prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využila, pričom ochranu jej bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanej sťažnosti. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

13. Ústavný súd na úvod akcentuje, že ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1

ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy; m. m. napr. IV. ÚS 1/2023).

14. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže medzi obsahom tohto práva a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje zásadná odlišnosť, a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne – napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 201/2020, IV. ÚS 23/2023) je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli prakticky a efektívne dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (m. m. napr. I. ÚS 115/2020, II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, IV. ÚS 22/2023).

15. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu.

16. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119; m. m. napr. IV. ÚS 22/2023, IV. ÚS 29/2023).

17. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (III. ÚS 808/2016, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutých uznesení pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

18. Ústavný súd najskôr upriamuje pozornosť na stranu 2 napadnutého uznesenia okresného súdu, z ktorého vyplýva nielen výlučný poukaz na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ako sťažovateľka nesprávne uvádza v ústavnej sťažnosti, ale aj odkaz na ďalší zabezpečený dôkazný materiál. Okresný súd na avizovanom mieste poukázal aj na výpovede niektorých odsúdených, ktoré podporujú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] svedčiacu v prospech zhabania vozidla. Nemožno teda priznať relevanciu sťažnostnej argumentácii, podľa ktorej sa všeobecné súdy obmedzili na poukaz na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ].

19. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu pritom s odkazom na konkrétne dôkazy (výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] a výpovede odsúdených) v podrobných súvislostiach vyplýva, že vozidlo, teda kamión ako celok, bolo zabezpečené v priestoroch, v ktorých sa páchala trestná činnosť, pričom tento kamión neslúžil na iné účely než na prípravu zariadenia na nelegálnu výrobu cigariet a následnú distribúciu nezákonne vyrobených cigariet. Samotný kamión bol pritom aj zabezpečený v priestoroch, kde sa páchala trestná činnosť. V tejto súvislosti napokon okresný súd korektne podotkol, že popri týchto dôkazoch neexistuje žiaden v spise zabezpečený dôkaz, ktorý by svedčil o opaku, teda o tom, že sa s kamiónom vykonávala činnosť nesúvisiaca s trestnou činnosťou. Tieto závery okresného súdu považuje ústavný súd za logické, založené na racionálnej úvahe.

20. Krajský súd na strane 4 napadnutého uznesenia v reakcii na dôvodové línie uvedené v sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu (rovnako ako okresný súd) nepoukázal výlučne len na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ale aj na výsluchy niektorých odsúdených. Požiadavka smerujúca k zhabaniu výlučne návesu sa krajskému súdu nejavila ako logická, pretože náves je bez vozidla nepoužiteľný, pričom ako celok bol v danej veci pripravený, resp. mal slúžiť na spáchanie trestnej činnosti. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na závery okresného súdu recipované do predchádzajúcich bodov tohto rozhodnutia. Napokon krajský súd poukázal aj na zabezpečený spisový materiál. Krajský súd teda podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia, ako aj svoj právny názor. Ústavný súd pritom iba na dôvažok dodáva, že len tá skutočnosť, že sa vo vozidle nenašli ilegálne tabakové výrobky či tabak, sama osebe nie je spôsobilá spochybniť závery všeobecných súdov, ktoré na základe výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a viacerých odsúdených dospeli k opaku.

21. K odkazom sťažovateľky na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Českej republiky ústavný súd v podstate v zhode s názorom sťažovateľky akcentuje ich nadväznosť na českú zákonnú úpravu, ktorá sa v podstatných črtách, na ktoré napokon v rámci dôvodových línií ústavnej sťažnosti konkrétne poukazuje aj sťažovateľka, líši od relevantnej normatívnej regulácie Slovenskej republiky. Ústavný súd teda nemohol túto námietku vzhliadnuť a posúdiť ako dôvodnú.

22. Napokon sťažovateľka poukazuje na to, že všeobecné súdy sa v súvislosti s testom proporcionality zamerali na explicitné znenie zákonnej úpravy. V tejto súvislosti teda sťažovateľkine argumentačné schémy smerujú v podstate ku kritike normatívnej regulácie. K tomu ústavný súd akcentuje, že v rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, čo platí aj pre Trestný zákon. V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd vychádza z prezumpcie ústavnosti zákonov a podzákonných právnych predpisov (m. m. napr. III. ÚS 262/04, IV. ÚS 663/2022), pričom z čl. 127 ods. 2 ústavy vyplýva, že k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľky môže dôjsť iba právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, teda individuálnymi právnymi aktmi, medzi ktoré nemožno zaradiť právne predpisy. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený rozhodovať o porušení základných práv fyzických osôb a právnických osôb normatívnymi právnymi aktmi (m. m. napr. I. ÚS 483/2015, I. ÚS 63/2016, I. ÚS 347/2018, III. ÚS 18/02, III. ÚS 393/2023, IV. ÚS 306/08). Z uvedeného dôvodu nebolo možné priznať ústavno-právnu relevanciu ani avizovanej sťažnostnej námietke.

23. Ústavný súd súhrnne dodáva, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky predstavuje poväčšine len repetitívne opakovanie dôvodov, na ktoré všeobecné súdy v napadnutých uzneseniach poskytli náležitú a ústavno-konformnú odpoveď. V súlade so svojou stabilnou rozhodovacou činnosťou ústavný súd uvádza, že len samotná skutočnosť, že sťažovateľka zastáva v ústavnej sťažnosti iný právny názor, ako prijali všeobecné súdy, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu substituovať jeho právny názor vlastným názorom (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu, ako aj akékoľvek jeho procesné pochybenia môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody vyplývajúcich z ústavy, resp. práva garantovaného prostredníctvom medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorou je Slovenská republika viazaná (m. m. napr. I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015, IV. ÚS 1/2023). Ústavný súd uzatvára, že so zreteľom na už uvedené dôvody o takýto prípad v okolnostiach sťažovateľkinej veci nejde.

24. Ústavný súd ešte poznamenáva k námietke porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, že uznesením o zhabaní veci dochádza k zmene právnej pozície dotknutého subjektu a realizáciou takéhoto uznesenia dochádza v praxi v konečnom dôsledku k zásahu do vlastníckeho práva (m. m. napr. II. ÚS 729/2014). *In concreto* v sťažovateľkinej veci je však avizovaný zásah legálny a legitímny, a to pri zohľadnení skutkového stavu, vykonaného dokazovania pred všeobecnými súdmi, ako aj záverov uvedených v bode 23 tohto rozhodnutia, a taktiež v súlade s ústavnými imperatívmi. Ako napokon z aktuálnej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, zhabanie veci podľa § 83 Trestného zákona predstavuje popri § 60 a § 83a Trestného zákona tzv.

špeciálnu konfiškáciu, ktorá sa realizuje vo vzťahu k majetku, pri ktorom je buď preukázaná, alebo sa prezumuje vecná súvislosť s trestnou činnosťou. Vzťahuje sa teda na veci, ktoré sú buď všeobecne nebezpečné, alebo je protiprávnou ich súkromná držba, ktoré slúžili alebo mali slúžiť na páchanie trestnej činnosti, ktoré boli trestnou činnosťou získané a ktoré z takýchto vecí priamo alebo nepriamo pochádzajú (m. m. PL. ÚS 1/2021).

25. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky už stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu